

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 116/2023-26

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Dudíťa a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 7 C 88/2018 zo 17. februára 2020 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 7 Co 124/2020 z 25. novembra 2020 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Cdo 175/2021 z 24. augusta 2022 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. decembra 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) napadnutým rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a napadnutým uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu. Sťažovateľka požaduje zrušenie napadnutých rozhodnutí okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie. Súčasne navrhuje priznanie primeraného finančného zadostučinenia v sume 20 000 eur, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola stranou v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 C 88/2018 v procesnom postavení žalobkyne, ktorá sa proti Slovenskej republike v zastúpení Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky domáhala náhrady škody v sume 300 000 eur podľa príslušných ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), ktorá mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa a prokurátora, a to vzhľadom na výsledok konania vedeného pred Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Žilina ČVS: ORP-1229/3-VYS-ZA-2017 a pred Okresnou prokuratúrou Žilina č. k. 1Pn 984/17/5511-17.

3. Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobu sťažovateľky zamietol, pričom zdôraznil, že obsahovú správnosť uznesenia o odmietnutí trestného stíhania a zamietnutí sťažnosti proti odmietnutiu trestného stíhania nemôže posudzovať z hľadiska nesprávneho úradného postupu. Za nesprávny úradný postup nie je možné považovať pochybenie orgánu činného v trestnom konaní v tom, že dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že v dôsledku toho nemalo byť ním vydané rozhodnutie vydané, prípadne malo byť vydané v inej podobe či za iných okolností. Sťažovateľkou namietaný postup orgánov činných v trestnom konaní nemožno považovať za nesprávny úradný postup, v ktorého dôsledku vzniká zodpovednosť, pretože tento postup bezprostredne viedol k vydaniu rozhodnutia, bol v ňom obsiahnutý a sťažovateľka sa proti nemu mohla brániť zákonnými prostriedkami. Správnosť postupu realizovaného v trestnom konaní vyšetrovateľom a prokurátorom bola preskúmaná na žiadosť sťažovateľky Krajskou prokuratúrou v Žiline, o čom bola sťažovateľka vyrozumená listom č. k. 1Kn 75/18/5500 z 2. mája 2018. Prípadnú nezákonnosť rozhodnutia musí v čase prejednávania nároku poškodeného subjektu už vysloviť príslušný orgán, ktorý je v zmysle príslušných procesných predpisov oprávnený nezákonné rozhodnutie zrušiť alebo zmeniť. Túto otázku nemôže súd v civilnom súdnom konaní riešiť ani ako predbežnú. V zásade platí, že právo na náhradu škody je možné uplatniť až vtedy, keď právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, zrušil alebo zmenil pre jeho nezákonnosť príslušný orgán.

4. Na odvolanie bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený ako vecne správny napadnutým rozsudkom krajského súdu.

5. O dovolaní proti napadnutému rozsudku krajského súdu rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol.

6. V napadnutom uznesení najvyšší súd k namietanej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) zdôraznil, že táto je zo strany sťažovateľky ako dovolateľky namietaná neopodstatnene. Najvyšší súd v podstatnom poukázal na odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu, z ktorého vyplynulo, že sťažovateľka nepreukázala existenciu nesprávneho úradného postupu, keďže namietané porušenie postupu štátnych orgánov, ktoré súviselo s rozhodovacou činnosťou štátnych orgánov (zhromažďovanie dôkazov na rozhodnutie, ich hodnotenie a právne posudzovanie), nie je možné považovať za nesprávny úradný postup podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Nesprávny úradný postup sa musí premietnuť do samotného rozhodnutia o výsledku trestného konania a zároveň prípadná nezákonnosť rozhodnutia v čase prejednávania nároku poškodeného subjektu už musí byť vyslovená orgánom, ktorý je v zmysle príslušných procesných predpisov oprávnený nezákonné rozhodnutie zrušiť alebo zmeniť.

7. Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP sťažovateľka odôvodňovala nesprávnou aplikáciou § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. a odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe (uznesenie najvyššieho súdu č. k. 7 Cdo 253/2013 z 10. decembra 2014).

8. Podľa najvyššieho súdu sťažovateľkou poukazovaný záver rozhodnutia dovolacieho súdu nebol aplikovateľný na jej vec pre rozdielnosť v skutkových okolnostiach, ako aj odlišnosť právnych otázok v jednotlivých veciach riešených. Predmetom dovolacieho prieskumu vo veci sp. zn. 7 Cdo 253/2013 bola správnosť určenia rozhodného obdobia, za ktoré vznikol navrhovateľovi nárok na zaplatenie ušlého zisku. Vo veci sťažovateľky bol nárok sťažovateľky – dovolateľky zamietnutý pre nepreukázanie existencie nesprávneho úradného postupu štátnych orgánov, ktorý mal súvisieť s rozhodovacou činnosťou štátnych orgánov. K odklonu od sťažovateľkou označeného rozhodnutia najvyššieho súdu preto nedošlo.

9. Dovolanie podané podľa § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP bolo odmietnuté z dôvodu, že dovolateľkou uplatnený dovolací dôvod nebol vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 v spojení s § 421 ods. 1 CSP. Najvyšší súd k tomu v podstatnom zdôraznil, že v relevantnej časti dovolania sťažovateľka uviedla všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jej názoru došlo v konaní pred odvolacím súdom, avšak nekonkretizovala právnu otázku, na ktorej riešení založil odvolací súd svoje rozhodnutie, a neoznačila žiadne konkrétne rozhodnutie, stanovisko ani judikát najvyššieho súdu, od ktorého záverov sa odvolací súd odklonil, ani nevysvetlila potrebu, aby dovolací súd takúto otázku vyriešil. Sťažovateľka neuviedla, v čom konkrétne rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne, resp. akú právnu otázku je potrebné vyriešiť. Argumentácia sťažovateľky preto nie je spôsobilá založiť prípustnosť dovolania.

II.

Argumentácia sťažovateľky

10. Sťažovateľka zdôrazňuje, že predmetom ústavnej sťažnosti nie je žiadosť o revíziu trestného konania, ale posúdenie postupu všeobecných súdov konajúcich vo veci náhrady škody ako nesprávneho úradného postupu, ktoré odmietli posúdiť zodpovednosť orgánov činných v trestnom konaní za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

11. Sťažovateľka v ďalšom namieta, že pri neuplatnení zodpovednosti danej trestnými zákonmi ide o príklad nesprávneho úradného postupu vecne a miestne príslušného prokurátora. Znamená to neuplatnenie overenia, či došlo k spáchaniu trestného činu a následne trestného stíhania proti tomu, kto sa trestného činu dopustil.

12. Vo veci konajúce súdy odmietli preskúmať správnosť a zákonnosť procesného postupu a následných rozhodnutí, resp. prípisov orgánov činných v trestnom konaní z dôvodu neprípustného zasahovania do činnosti orgánov činných v trestnom konaní. Sťažovateľka však o žiadny zásah do činnosti orgánov činných v trestnom konaní nežiadala. Uplatnila si iba nárok na náhradu škody.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je ústavná neudržateľnosť napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré rozhodovali vo veci sťažovateľkou uplatneného nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

14. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Sťažovateľka spolu s ústavnou sťažnosťou ústavnému súdu doručila splnomocnenie z 5. marca 2021, ktoré v rozsahu zastupovania v konaní pred ústavným súdom udelila advokátke [REDAKOVANÉ]. Advokátka [REDAKOVANÉ] ústavnému súdu 15. decembra 2022 oznámila, že listom z 11. decembra 2022 vypovedala k 12. decembru 2022 splnomocnenie, ktoré jej sťažovateľka udelila 5. marca 2021. Z ďalších zistení ústavného súdu vyplýva, že ústavná sťažnosť doručená ústavnému súdu 15. decembra 2022 sa v zásade zhoduje s predchádzajúcou ústavnou sťažnosťou sťažovateľky, ktorá bola spísaná advokátkou [REDAKOVANÉ] v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 222/2021. Predchádzajúca ústavná sťažnosť bola uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 222/2021 z 25. mája 2021 odmietnutá vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresného súdu z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie a vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu z dôvodu neprípustnosti, keďže v čase rozhodovania ústavného súdu o predchádzajúcej ústavnej sťažnosti vo veci rozhodoval najvyšší súd v rámci dovolacieho konania.

16. Nedostatok právneho zastúpenia sťažovateľky z dôvodu vypovedania plnej moci advokátkou v konaní o tejto ústavnej sťažnosti ústavný súd neodstraňoval [§ 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde] vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť predložená sťažovateľkou v tomto konaní sa v zásade zhoduje s ústavnou sťažnosťou predloženou v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 222/2021, ktorá bola zjavne spísaná kvalifikovaným právnym zástupcom. Odstránenie nedostatku právneho zastúpenia sťažovateľky v tomto konaní by preto v zásade predstavovalo (len) odstránenie formálneho nedostatku, ktorý by nebol objektívne spôsobilý ovplyvniť výsledok konania a priniesť pre sťažovateľku priaznivejšie rozhodnutie.

III.1. K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom napadnutým rozsudkom okresného súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu:

17. Podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol (prekážka *res iudicata*), okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

18. Zo skutočností už uvedených v bode 15 tohto uznesenia vyplýva, že ústavný súd už rozhodoval o porušení totožných základných práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom

a dodatkovým protokolom napadnutým rozsudkom okresného súdu uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 222/2021 z 25. mája 2021, ktorým relevantnú časť predchádzajúcej ústavnej sťažnosti sťažovateľky odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci. Relevantnú časť ústavnej sťažnosti ako zjavne sa týkajúcu veci, o ktorej už bolo rozhodnuté, ústavný súd odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom napadnutým rozsudkom krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu:

19. V prípadoch, ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 1/2017).

20. Ústavný súd konštatuje, že proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ktorým tento potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie podala sťažovateľka dovolanie z dôvodu zmätočnosti, ako aj z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia (body 6 až 9 tohto uznesenia).

21. Námietky sťažovateľky atakujúce napadnutý rozsudok krajského súdu vecne preskúmal najvyšší súd ako dovolací súd v rámci napadnutého konania. Z uvedeného dôvodu ústavný súd uplatnil princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy a ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku krajského súdu a postupu predchádzajúcemu jeho vydaniu v súlade s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu:

22. V úvode tejto časti rozhodnutia ústavný súd v súvislosti s východiskami rozhodovania vo veci ústavnej sťažnosti zdôrazňuje, že ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

23. Ústavný súd ďalej považuje za žiaduce v rámci formulovania všeobecných východísk, ktoré tvoria ústavnoprávny základ jeho rozhodovania o časti ústavnej sťažnosti sťažovateľky, rešpektujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, zvýrazniť, že jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Jeho obsahom je právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07). Potreba náležite odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

24. V zmysle už prezentovaných záverov sa ústavný súd pri posúdení namietaného porušenia práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým uznesením najvyššieho súdu sústredil a zameral na posúdenie otázky, či sa najvyšší súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľky, ktorú uplatňovala v podanom dovolaní proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či má súdom zvolená interpretácia aplikovaných právnych noriem ústavnoprávne akceptovateľný charakter.

25. Ústavný súd v relevantnej časti rozhodnutia aj s poukazom na svoju stabilizovanú judikatúru zdôrazňuje, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (m. m. IV. ÚS 494/2020).

26. V kontexte namietanej vady zmätočnosti sťažovateľka namietala predovšetkým neudržateľnosť záveru vo veci konajúcich súdov o tom, že v konaní o náhradu škody nemožno ako prejudiciálnu riešiť otázku existencie nesprávneho úradného postupu, resp. nezákonnosti rozhodnutia, keďže tento (záver) musí byť už vyslovený príslušnými orgánmi konajúcimi v súlade s príslušnými právnymi predpismi v rámci im zverených právomocí. Ústavný súd sa s týmto názorom, ktorý v rámci vady zmätočnosti akcentoval aj dovolací súd (bod 6 tohto uznesenia), stotožňuje a v tejto súvislosti poukazuje na už ním v obdobnej veci vyslovený názor, podľa ktorého prostredníctvom súdneho konania o náhradu škody nemožno dosiahnuť ani zrušenie predmetných rozhodnutí orgánov verejnej moci, ani ustálenie nesprávneho postupu orgánov verejnej moci, ktorý predchádzal vydaniu takýchto rozhodnutí, v súvislosti s ktorými žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody (m. m. II. ÚS 135/2017).

27. Ústavne udržateľné je rovnako aj odôvodnenie najvyššieho súdu k namietanému dovolaciemu dôvodu nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. *Conditio sine qua non* na záver o opodstatnenosti prípustnosti dovolania podaného podľa predmetného ustanovenia Civilného sporového poriadku je odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Nie

však akejkol'vek ustálenej rozhodovacej praxe, ale tej, ktorá sa dotýka totožných alebo obdobných skutkových a právnych okolností. Najvyšší súd pritom v dostatočnej a vo výstižnej forme poukázal na odlišnosť skutkových okolností, ale predovšetkým právnych otázok riešených v sťažovateľkou poukazovanom rozhodnutí (k tomu pozri body 7 a 8 tohto uznesenia), z ktorých vyplynul logický záver o tom, že sťažovateľka nedôvodne tvrdí, že ňou podané dovolanie pre odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je prípustné.

28. Ani napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v časti týkajúcej sa namietanej prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) a c) CSP nemožno považovať podľa názoru ústavného súdu za formalistické, keďže absencia náležitosti vymedziť dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP tak, ako to bolo aj v prípade sťažovateľky, je podľa Civilného sporového poriadku dôvodom neprípustnosti dovolania. Z podstatných častí napadnutého uznesenia najvyššieho súdu pritom vyplýva, že sťažovateľka ako dovolateľka v dovolaní neoznačila rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce rozdielne právne názory pri riešení právnej otázky, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a rovnako neuviedla konkrétne právnu otázku a neuviedla, prečo zaujal odvolací súd nesprávny právny názor na jej riešenie.

29. Na podklade dosiaľ uvedeného a preskúmaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd v danom prípade postupoval v medziach svojej právomoci, dovolanie sťažovateľky riadne preskúmal, dospel pritom preskúmaním jednotlivých dovolacích námietok k ústavne udržateľnému záveru o ich neopodstatnenosti, resp. k ústavne udržateľnému záveru o tom, že dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v Civilnom sporovom poriadku. Najvyšší súd v dôvodoch napadnutého uznesenia odpovedá na východiskové námietky uplatnené v dovolaní sťažovateľkou ústavne akceptovateľným spôsobom, pričom jeho odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom uznesení nemožno považovať za svojvoľné ani za zjavne neodôvodnené a nevyplýva z neho ani taká aplikácia príslušných procesnoprávnych a hmotnoprávnych noriem, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

30. Keďže z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd, prihliadajúc na čiastkové závery, hodnotí námietky sťažovateľky o porušení čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom vydaniu tohto rozhodnutia predchádzajúcim ako zjavne neopodstatnené, čo je dôvodom na odmietnutie relevantnej časti ústavnej sťažnosti sťažovateľky podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.4. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok a práva na pokojné užívanie majetku napadnutým uznesením najvyššieho súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu:

31. Zohľadňujúc argumentáciu sťažovateľky, táto namieta porušenie práv vlastníť majetok, resp. na pokojné užívanie majetku ako dôsledok neudržateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a postupu predchádzajúceho jeho vydaniu z pohľadu záruk na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie. Vzhľadom na absenciu vyslovenia porušenia práv na súdnu ochranu, resp. na spravodlivé súdne konanie ako spôsobilého predpokladu spochybňovania vecného posúdenia žaloby vo veci uplatňovaného nároku na náhradu škody v dôsledku nesprávneho úradného postupu neprichádza do úvahy ani vyslovenie porušenia citovaných práv zaručených ústavou a dodatkovým protokolom.

32. Ústavný súd preto relevantnú časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

33. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými stratilo svojej opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. februára 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu